

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Z. P.** zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti odpůrkyni: **obec Rybníky**, se sídlem Rybníky 32, Rybníky (okres Příbram), zast. JUDr. Martinem Supem, Ph.D., advokátem, se sídlem Tikovská 14, Praha 20, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** I) J. Z., II) J. K. III) J. V., IV) Ing. T. D., v řízení o kasačních stížnostech navrhovatele a odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2020, č. j. 55 A 53/2019 - 110, o návrhu odpůrkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil opatření obecné povahy č. 1/2018 – územní plán odpůrkyně – vydané usnesením Zastupitelstva obce Rybníky ze dne 4. 10. 2018, č. 3/7/2018 (dále jen „územní plán“), a to v rozsahu pozemku p. č. X v k. ú. R., ve zbytku návrh navrhovatele na zrušení územního plánu zamítl.

[2] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 15. 9. 2020 kasační stížnost navrhovatele [dále jen „stěžovatel a“)“] a dne 17. 9. 2020 kasační stížnost odpůrkyně [dále jen „stěžovatelka b“)“] směřující proti rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka b) současně s podáním kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnila tím, že existuje reálná hrozba toho, že stěžovatel a) zneužije účinnosti výroku I. rozsudku k pokračování v nelegální stavební činnosti, které se dopouštěl již před podáním návrhu na zrušení územního plánu. Dle stěžovatelky b) prováděl stěžovatel a) na svých pozemcích (p. č. X v k. ú. R.) stavební práce v rozporu s aktuálně platným a účinným územním plánem, aniž by projednal možnost jeho změny či požádal o stavební povolení, dokonce v rozporu s vykonatelným rozhodnutím soudu, kterým mu tyto stavební práce byly zakázány. Jednal tak rovněž bez respektu k vlastnickým právům vlastníků okolních nemovitostí, kteří byli stavebními pracemi poškozeni a nepřejí si již další rozšiřování průmyslové výroby na území obce. Na pozemcích, jež byly doposud nezpevněnou plochou evidovanou v katastru nemovitostí jako travní porost a na základě toho územním plánem zařazený do kategorie zemědělských ploch, stěžovatel a) v roce 2019 zbudoval zpevněné plochy se zámkovou

dlažbou, které mají charakter nové stavby. V důsledku dynamických otřesů z použité těžké techniky pak došlo ke vzniku viditelných prasklin na sousedních budovách, mj. stavbě č. p. X ve vlastnictví stěžovatelky b). Stěžovatel a) v souvislosti se stavbou podal pouze oznámení o rekonstrukci zpevněných ploch příslušnému stavebnímu úřadu (Městský úřad Dobříš, Odbor výstavby a životního prostředí, oddělení výstavby, dále jen „stavební úřad“), ten mu však odpověděl nesouhlasným stanoviskem a stavbu nepovolil, poněvadž na daných pozemcích nikdy zpevněné plochy nebyly. Stěžovatel a) při provádění nelegální stavby rovněž zjevně účelově použil obstrukční taktiky, když měnil osobu stavebníka každých 14 dní, a poté, co stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, uvedl stavebníka s doručovací adresou v Thajsku. Výše uvedené důsledky mohou být dle stěžovatelky b) nevratné, přičemž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle jejího názoru nemůže nikomu způsobit újmu. Stěžovatelce b) přitom v případě nepřiznání odkladného účinku reálně hrozí újma zásadního charakteru ve vztahu k jejím nemovitostem nacházejícím se v blízkosti stavby. Ač si je stěžovatelka b) vědoma výroku krajského soudu o tom, že jeho rozhodnutí neposkytuje ochranu faktické stavební či provozní činnosti stěžovatele a) na předmětných pozemcích, přesto se domnívá, že stěžovatel a) vzhledem ke své předchozí nelegální stavební činnosti právě na základě rozsudku krajského soudu začne s pozemkem p. č. X v k. ú. R. nakládat jako se zastavitelným.

[3] Stěžovatel a) k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že již v žádosti o vydání společného územního a stavebního rozhodnutí vymezil, že před navrženou halou budou zpevněné manipulační plochy, přičemž jeho žádosti bylo stavebním úřadem v plném rozsahu vyhověno. Společné rozhodnutí se týkalo mj. i pozemků p. č. X a Y v k. ú. R. a půda byla současně vyňata ze zemědělského půdního fondu. V dané věci byl vydán posléze též kolaudační souhlas a stěžovatel a) dle jeho názoru stavbu v současnosti užívá v souladu s ním, přičemž v roce 2019 řádně a včas oznámil stavebnímu úřadu opravu havarijního stavu již vybudovaných zpevněných ploch. Tvrzení stěžovatelky b) o nelegálnosti jeho činnosti považuje za zavádějící a nepravdivé. Návrh na přiznání odkladného účinku proto stěžovatel a) označil za nedůvodný.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, všechna rozhodnutí

pokračování

Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou b) a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatelka b) ve svém návrhu argumentuje především teoretickou možností, že stěžovatel a) bude pokračovat v nelegální stavbě a závěry krajského soudu využije k tomu, že s pozemkem p. č. X v k. ú. R. začne nakládat jako se zastavitelným. Zdůrazňuje přitom již způsobené poškození okolních budov jiných vlastníků, vč. své nemovitosti č. p. X.

[9] Nejvyšší správní soud k dané věci uvádí, že stěžovatelka b) sama správně konstatovala, že účinky rozsudku krajského soudu neposkytují ochranu stavební činnosti stěžovatele a); tím se zabývaly civilní soudy. Krajský soud pouze zrušil danou část územního plánu z důvodu, že zpracovatel územního plánu při jeho zpracování vycházel z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, což je pochybení plně přičitatelné stěžovatelce b). Byl přitom zcela pominut právní stav pozemků stěžovatele a) z hlediska, zda k nim nebylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí či zda nejsou součástí zastavěného území s ohledem na jejich souvislost s pozemky zařazenými do zastavěného území. Je tedy na stěžovatelce b), aby tyto nedostatky napravila. Již z povahy věci nemá napadený rozsudek krajského soudu žádné účinky, které by mohly jakýmkoliv způsobem ohrozit vlastnická práva stěžovatelky, protože nezbývá než konstatovat, že stěžovatelka b) hrozící újmu neprokázala, a ani prokázat nemohla.

[10] Návrh stěžovatelky b) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy není důvodný, neboť neprokázala splnění již podmínky nepoměrně větší újmy, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. Všechny podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s. musí přitom být naplněny současně, a proto se Nejvyšší správní soud při neshledání naplnění jedné z nich již

nezabýval posuzováním podmínek ostatních a návrh na přiznání odkladného účinku zamítl (§ 73 odst. 2 *a contrario* ve spojení s § 107 s. ř. s.).

[11] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu